

Тяжтежа

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА II	РЕДАКТИРАТЬ: ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ ПИЛИГРИМЪ	Одобрень и препоръченъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ окръжно № 19263 отъ 16 юний 1933 год. Броятъ 2 лева	ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв. ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв. Адресъ на редакцията УЛ. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ	БРОЙ 23
---------------------	--	---	--	-------------------

Пролѣтъ!

Цѣфна пролѣтно кокиче
въ Златкиниѣ малки двори,
гледа златното момиче
и на цвѣтето говори:

— Мама вчера ми разказа
че и тукъ си разцѣфтѣло,
но отъ где се ти показва,
толкозъ хубаво и бѣло?

А кокичето отвърща:
— Бѣхъ, дете, подъ снѣговетъ
цѣла зима, въ снѣжна кѣща,
съ друго срамежливо цвѣте.

Но изново отдалече
иде пролѣтъ и се смѣе,
и настана време! вече
топло слънце да ме грѣе.

Борисъ Маковски

Първо кокиче

Край зелената еличка,
плахо свело е главичка,
подранилото кокиче.
А отъ клонче малко птиче
пѣй звѣнливо чурулика
на кокиченцето вика;
— Не плаши се, мило цвѣте,
че завари снѣговетъ!
Отпусни си сърдчицето!
Я открий си личицето,
разцѣфни се и засмѣй!
Вижъ въ небето, какъ се вѣй
пролѣтното, синьо знаме.
Има бърза телеграма,
че пристига днесъ южняка.
А да знаешъ какъ го чакатъ,
скрити въ храсти, твойтъ дружки,
модрооки теменужки!
Съ топли, пухови крила,
щомъ ги лѣхне по чела,
Ще отворятъ тѣ очички,
и ще се разцѣфнатъ всички!

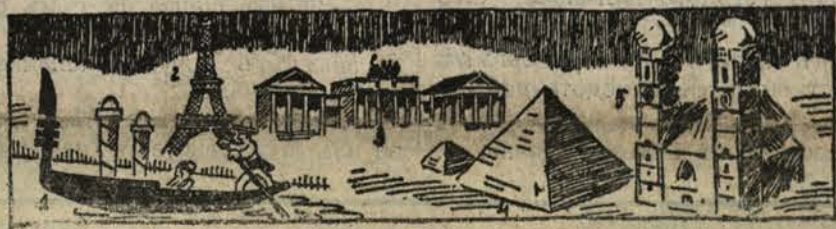
Ст. Цанкова Стоянова

Две ярешки кожи

На единъ селянинъ козата роди
две козлета — близнета. Когато
попораснали, понеже били мжжки,
заклалъ и дветѣ. Дветѣ кожи той
отнесълъ на пазаря. Едната била ку-
пена отъ циганинъ, другата отъ кни-
говезецъ.

Книговезецътъ изработилъ кожа-
та хубаво и следъ това я използва-
валъ за подвързия на светото еванге-
лие, дадено му отъ дѣда попа. Ци-

Приятни часове

ганинътъ използвалъ другата яреш-
ка кожа за направа на тѣпанъ.

Кожата на евангелието била цѣ-
лувана триста пѣти въ св. Недѣля,
а кожата на тѣпана се биела по три-
ста удари дневно по праздници.

Ето, такава може да бѣде щастие-
то на двама братя. Единътъ цѣлу-
ванъ отъ сѣдбата, а другиятъ битъ.

Янъ Бибианъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

Настѣпи тъмна и непрогледна
нощъ, каквито сѣ всички нощи на лу-
ната. По небето се появиха едри
звезди, но тѣхната свѣтлина бѣше без-
силна да разрези непроницаемия
мракъ. При това стана студено. Тъ-
нѣкъ, но рѣзливъ вѣтръ задуха и
бързо изстуди всичко.

Янъ Бибианъ и Калчо се намѣстиха
единъ до другъ подъ навесения из-
ровъ и се сгушиха на кълбо. Луна-
гата, който остана при тѣхъ, спокой-
но седѣше на страна и отъ време на
време надничаше, за да погледне
къмъ небето.

Скоро, тамъ нѣкъде върху тъмно-
то небе, се появи синкава дрезгавина
и подъ нея се очертаху контуритѣ на
далечни островърхи планини.

Лунагата почна да разправа нѣщо
съ дрезгавия си гласъ, сбута Калча,
който бѣше по-близко до него и поч-
на да ржкомаха и да сочи къмъ поя-
вилата се дрезгавина.

Янъ Бибианъ и Калчо погледнаха.
Тамъ, надъ контуритѣ на плани-
нитѣ, се показа синкавия ржбецъ на
огромно небесно свѣтило. Бавно тоя
ржбецъ се увеличаваше, и ето че на
тъмното небе се показа съ ясно-синъ
блѣсъкъ огромното свѣтило, по ли-
цето на което се виждаха тъмни сѣн-
ки, каквито ние отъ земята виждаме
вечеръ върху лицето на луната.

— Ваха, ваха! — завика лунагата
и почна да прави дълбоки поклони,
като дори удряше челото си о ка-
менистата лунна твърдь.

— Ваха, ваха! — повтаряше той,
сочеше на горе и пакъ се кланяше.

Калчо и Янъ Бибианъ, макаръ
че бѣше имъ студено, се измъкнаха
пѣ на открито.

— Ваха, ваха! — задърпа ги плен-
никътъ и почна усилено да се кланя.

— Кара ни да се поклонимъ и ние,

— каза Калчо.

— Ще изпълнимъ поканата му, —
рече Янъ Бибианъ, — защото тая синя
царица на небето, която се показва, е
нашата родна земя. Нека ѝ се покло-
нимъ отъ луната.

Калчо и Янъ Бибианъ, като по-
дражаваха на своя пленникъ, поч-
наха да се кланятъ като него и да
викатъ като него:

— Ваха, ваха!

Доволенъ, пленникътъ престана да
се кланя, седна и отправи умилени и
пълни съ религиозно съзерцание очи
къмъ земята, която бавно, бавно се
издигаше на небето, като разрежда-
ше лунния мракъ съ своята студена
синя свѣтлина.

Янъ Бибианъ и Калчо, сгушени
единъ до другъ, гледаха мълчаливо
своята далечна родина която бѣха оста-
вили. Тѣ се мжчеха да познаятъ, кж-
де е тѣхната родна страна, да поз-
наятъ отъ какво сж тия странни сѣн-
ки и свѣтли петна, които блещѣха.
Дълбока въздишка се изтръгна отъ
гърдитѣ на Янъ Бибианъ, а отъ очитѣ
на Калчо потекоха сълзи.

— Знаешъ ли, — каза той на Янъ
Бибианъ — стана ми мжчно за на-
шата земя. Сега на освѣтената стра-
на тамъ е день и животъ кипи по
градове и села. Малки човѣчета, на-
ши братя, водятъ борба за сжеству-
вание и мислятъ, че тѣ сж единствен-
нитѣ на свѣта. А погледни необят-
ната вселена, погледни тия свѣтила,
които се носятъ въ простора! И по
тѣхъ, както и тукъ на луната, си-
гурно, живѣятъ подобни сжщества,
като насъ, които се борятъ, живѣятъ,
страдатъ, вѣрватъ и мислятъ, че тѣ
сж единственитѣ върховни сжщества,
че тѣ сж вѣнеца на творението —
най-свѣршени, най-умни, най-способ-
ни и достойни за живота.

Янъ Бибианъ не отговори нищо.

Въ тоя моментъ той мислѣше за
своитѣ бедни родители, които сж
негде тамъ, малки, дребнички сжще-
ства върху земята и които въ тоя
часъ не мислятъ нищо друго освенъ
за него, за своя единственъ синъ и
гледатъ съ насълзени очи луната, кж-
дето той замина.

Най-после, уморени отъ всичко
преживѣно презъ деня, тѣ се дрѣп-
наха навжтре, сгушиха се пакъ единъ
до другъ и заспаха, като дори забра-
виха своя пленникъ.

Отведнажъ нѣкакъвъ страшенъ
шумъ ги стресна. Тѣ се пробудиха и
рипнаха, като машинално извадиха
револверитѣ си. Предъ тѣхъ стоеше
лунагата и викаше нѣщо, а надъ гла-
витѣ имъ летѣха стотици хвѣрчащи
конници и удряха нѣкакви лѣскави
металически дискове, които пълнѣха
съ ужасенъ шумъ цѣлата околностъ.

— Ягага, Ягага! — викаше луна-
гата и сочеше нагоре.

Янъ Бибианъ и Калчо решиха да
се покажатъ, па каквото ще да стане.
Тѣ излѣзоха отъ прикритието си и
погледнаха.

Наредени на четири дълги прави
редици, минаваха надъ тѣхъ хвѣрчати
конници. Предъ тия четири редици
вървѣха петтима конници на група, а
предъ тѣхъ вървѣше отдѣлно само
единъ.

По хубавата му намѣтка и по хвѣр-
чащото му магаре, украсено съ все-
възможни лѣскави ленти и плочки,
Янъ Бибианъ позна, че това е самъ
Ягага.

Конницитѣ, които не хвѣрчаха
много високо, съгледаха долу нашитѣ
пжтешественици и нададоха нѣкакви
дивашки викове. Тогава се чу и гла-
сътъ на самия Ягага, който, навѣрно
даде нѣкаква команда, защото кон-
ницитѣ бързо се наредиха въ кржгъ
и бавно слѣзоха долу, като обкрж-
жиха Янъ Бибианъ и Калчо на да-
лечно разстояние.

Последенъ слѣзна Ягага.

Той остави магарето при придру-
жаващитѣ го и като почна да прави
голѣми скокове, отправи се къмъ Янъ
Бибианъ, като правѣше едни особени
крѣстосани движения съ ржцетѣ си.

Янъ Бибианъ и Калчо не можеха
да разбератъ какво ги очаква.

Тѣхниятъ пленникъ, който сжщо
позна Ягага, падна по лицето си и
почна да прави поклони.

Янъ Бибианъ и Калчо почнаха
сжщо да се кланятъ низко.

Когато Ягага ги наближи, лицето
му сияеше отъ радостъ и той почна
да произнася нѣкакви думи бързо и
радостно.

Янъ Бибианъ разбра, че това сж
възкликания отъ удоволствие и ра-
достъ, че сж намѣрени.

Ягага съ огромни подскачания при-
ближи до изумениятѣ свои гости и като
разтвори луспеститѣ си ржце, почна
радостно да ги прегръща.

Следъ това Ягага се обърна и
извика нѣщо къмъ придружаващитѣ
тѣ го.

Отъ тѣхъ бързо се отдѣли единъ
и почна да подскача насамъ.

Янъ Бибианъ и Калчо познаха Магу
— тѣхния водачъ.

Магу се приближи уплашено и
виновно.

Той падна на колѣне предъ Янъ
Бибианъ и почна да се кланя.

Магу, който бѣ свикналъ повече
съ гоститѣ, обясни, че самъ Ягага се
е погрижилъ за тѣхъ и е тръгналъ
да ги търси. Следъ това той ги по-
кани да тръгнатъ.

Ягага хвана Янъ Бибианъ подъ
ржка, а водачътъ хвана Калча и, като
ги крепѣха полека, заведоха ги къмъ
мѣстото, гдето стояха хвѣрчащитѣ ма-
гарета отъ групата на Ягага.

Самъ Ягага помогна на Янъ Би-
бианъ и Калчо да се качатъ и даде
заповѣдь за тръгване.

(Продължава)